

Haig de remuntar-me a 1968; tal com vaig dir en aquesta mateixa casa en una altra ocasió, va ser un any decisiu; deixada Lleida i instal·lat a Puiggròs, encetava diverses orientacions de gènere: en dotze mesos redactava *Proses de Ponent*, feia els tres primers volums de *Catalunya Visió* i escrivia *Rovelló*. L'aventura que més em va plaure en aquell moment va ser *Proses de Ponent*, per tal com encetava el camí de l'assaig, que jo, oscurament desitjava que anés paral·lel a la producció de literatura infantil-juvenil. *Proses de Ponent* va editar-se el 1970 i aquella dècada que començava ja volia fer més assaig, però la quantitat de traduccions que em foren encomanades entre 1970 i 1980, més la creixent producció de llibres infantils, més les classes, van impedir-me d'escriure cap més assaig de pes.

Aquella dècada vaig fer 9 llibres d'interès variat per a adults o d'estudi, 8 novel·les infantils i 5 traduccions. 22 llibres en deu anys. Afegiu-hi les hores de classe diàries -amb dos cursos d'Universitat sumats- i ens trobarem al 1980 sense cap assaig llarg.

2091 p

Però a la vida l'atzar ho governa tot o quasi tot : a finals de la dècada, posem el 1979, un títol se'm presentà al magí, talment el veïés en una pantalla : *Indibil i la Boira*. Podia ser moltes coses, però possiblement un assaig li aniria bé. No tenia res planejat i vaig desar en un armari ideal aquell títol tot esperant que encapçalaria més endavant, de debò, un llibre . Recordo que en vaig parlar a algunes persones i tot, "mira quin títol més bonic", una d'elles era Víctor Siurana.

A finals de 1980, em va telefonar una noia que estudiava Magisteri i que havia decidit, amb dos companys més, fer un treball de recerca sobre la meva obra. Dels tres ella era l'encarregada de fer-me una llarga entrevista sobre la meva vida. Hi estava jo conforme? Vaig respondre afirmativament i vam quedar que dos dies després ella em tornaria a trucar avisant que venia.

Durant hores, ara i adés, jo intentava imaginar quines serien les preguntes i les respostes. Què contestaria, en què m'estendria, què amalaria...perquè a les entrevistes no es diu tot. Fins al punt que en unes quaranta hores havia repassat la meua vida fins aleshores .Jo tenia 57 anys i hi havia teca.

Passats els dos dies la noia tornà a trucar per dir-me que els perdonés, que no vindria perquè els tres companys havien decidit que estudiarien un altre autor.

Em quedava sense entrevista. Molt bé Faria veure que sí que me l'havien feta , escrivint jo les preguntes i les respostes,i en sortiria ,com després diria Joan Triadú, un assaig autobiogràfic. Em vaig asseure davant de la màquina i vaig posar al capdamunt de la primera pàgina : **Indíbil i la Boira.**